

Mennyei Harang

Dalriada

Jó réggel, már hajnal, lám elindulék,
Zöld mező útjába, harmatnak ágyába,
S ott, útban hallám az mező énekét,
S ím, annak végén búzamezőt lelék.

Széles búzamezőben szép búzavirág,
Hajlék én már érte, abból koszorút kötni, magamat mulatni,
Szép szálas szöghajam ékesíteni.

S ím, feltekinték a magos egekbe,
Fel, a magos egekbe, hold, és nap közébe,
S ott jöddögél le egy kis gyalogösvény,
S ösvényen lépdél egy arany tündér.

Szóval szól, mond nékem az arany tündér,
Szép húgom, készülj érted jöttem, vélem jövőél,
Vélem jövőél el az ég tetejébe,
Fel, tágas égbe, hold, s nap közébe

Első kakasszókor jönnék nézésödre
Másod kakasszókor tégöd megkérlek
Harmad kakasszókor elbúcsúzzál, készülj
Negyedik kakasszókor tégöd elvinnélek

Ne sírj, Anyám, immár Nap, s Hold közé megyek,
Ne sírj, Anyám elbúcsúzám...
Mennyei harang, húzatlan es megszólalék,
Gyenge lányodat fel az Égbe vezeték...

Indulj el egy úton,
Én is egy másikon...
Ha egymást találjuk, egymásnak se szóljunk.
Aki minket meglát,
Mit fog az mondani?
Azt fogja gondolni,
Idegenek vagyunk.